

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5587/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Сарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Трећи основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6131/20 од 14.11.2024. године, у седници одржаној 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6131/20 од 14.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6131/20 од 14.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 11033/19 од 25.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 3.119,06 динара са законском затезном каматом од 16.05.2019. године као дана подношења тужбе до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.800,00 динара са законском затезном каматом почев од испуњености услова за извршење до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 6131/20 од 14.11.2024. године, ставом првим изреке, преначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 3.119,06 динара са законском затезном каматом од 16.05.2019. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиоца за исплату законске затезне камате на исплаћене трошкове кривичног поступка који су му као браниоцу по службеној дужности признати од стране кривичног суда, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари (пресуда Врховног касационог суда Рев 2090/2020 од 10.06.2020. године). Код утврђења да је правноснажним решењем кривичног суда одлучено о трошковима браниоца по службеној дужности на терет буџетских средстава следи да је о захтеву тужиоца за накнаду трошкова одлучено, па нема места да се о трошковима одлучује и у парничном поступку (члан 265. став 6. ЗКП), нити о захтеву за камату на већ досуђене трошкове који није истакнут у захтеву за накнаду трошкова у кривичном поступку, у ком се одлучује о трошковима тог поступка. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 16.05.2019. године. Вредност предмета спора је 3.119,06 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није

дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**